

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: d., IČ: X
sídlem X

zastoupena Mgr. Jitkou Rosákovou, advokátkou
sídlem Všehrdova 487, 686 01 Uherské Hradiště

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUZL-40240/2019, sp. zn. KUSP-40240/2019/DOP/Od,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUZL-40240/2019, sp. zn. KUSP-

40240/2019/DOP/Od, vypravené téhož dne (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravních a správních agend (dále též „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 5. 2019, č. j. MUUH-DSA/10840/2019/UrbP, sp. zn. Spis/1971/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. X, RZ: X, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 18. 10. 2018 v 15:15 hod. neustanovený řidič daného vozidla v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci mezi ul. Za Trátí a místní komunikací ul. J. E. Purkyně, u areálu Uherskohradištské nemocnice a.s., stál s vozidlem v protisměru a při stání vozidla neponechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Tímto jednáním porušil povinnost řidiče podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) a ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž byly rovněž splněny všechny zákonné podmínky pro uplatnění sekundární odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla.
5. K odvolacím námitkám dále žalovaný uvedl, že v příkazu, kterým bylo přestupkové řízení vůči žalobkyni zahájeno, se skutečně vyskytla chyba spočívající v nesprávném označení tovární značky motorového vozidla. Jednalo se však pouze o nepatrnou chybu v psaní, přičemž dané vozidlo je jinak ve správním spisu a rozhodnutí o přestupku správně označeno. Stejně tak je uvedena registrační značka, čímž je záměna s jiným vozidlem vyloučena.
6. Žalovaný poté připustil, že místo spáchání přestupku je v příkazu vymezeno nepřesně. Jednalo se však pochybení prvostupňového orgánu, které bylo již během konaného ústního jednání napraveno, aniž by přítomná právní zástupkyně žalobkyně v tomto směru cokoliv namítala. V prvostupňovém rozhodnutí je navíc místo spáchání přestupku přesně vymezeno. Podle názoru žalovaného je podstatné, že k porušení pravidel silničního provozu došlo, aniž by rozhodnou roli hrálo místo spáchání přestupku, pakliže nebylo zaměnitelné s jiným. Žalobkyně byla uznána vinnou za spáchání jednoho přestupku, pročez žalovaný nepovažoval námitku porušení zásady *ne bis in idem* za přílehlavou.

7. Co se týče namítané nepřiměřenosti a vnitřní rozporuplnosti uložené pokuty, žalovaný předně uvedl, že uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla je zákonným postupem. K tomu doplnil, že částka určená ve výzvě provozovateli vozidla před zahájením řízení není pokutou, protože nemůže obstát tvrzení žalobkyně, že se pokuta rozhodnutím o přestupku pětinasobně navýšila. Stejně tak žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňový orgán učinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla, a to učiněním zákonem stanovené výzvy vůči žalobkyni jako provozovateli vozidla. Pokud ta na výzvu nereagovala, nelze klást její pasivitu k tíži správního orgánu, který jinými informacemi nedisponoval.
8. Ve vztahu k materiální stránce přestupku poté žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán se jejím naplněním v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku dostatečně nezabýval, protože jeho argumentaci v souladu se zásadou jednoty správního řízení doplnil. Konkrétně uvedl, že neznámý řidič svým jednáním nerespektoval pravidla silničního provozu. Nelze navíc opomenout, že neoprávněně zaparkované vozidlo běžně tvoří překážku v silničním provozu, což může ohrozit jeho bezpečnost a plynulost. Naplněním všech znaků přestupku neznámého řidiče vozidla poté došlo rovněž k naplnění všech znaků přestupku provozovatele vozidla.

III. Žaloba

9. Žalobkyně předně namítala, že správní orgány nerespektovaly požadavek na zachování totožnosti skutku. Konkrétně žalobkyně poukázala na skutečnost, že v příkazu, kterým bylo přestupkové řízení zahájeno, bylo místo spáchání skutku vymezeno odlišným způsobem než v rámci výrokové části prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalovanému nepřísluší hodnotit taktiku žalobkyně, která danou námitku uplatnila až v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
10. Podle názoru žalobkyně je přesné vymezení místa spáchání přestupku nezbytnou součástí popisu skutku, a to rovněž ve vztahu k řízení o přestupku provozovatele vozidla. V nyní projednávané věci se pak jednalo o přestupek, který měl být spáchán v ulici J. E. Purkyně, která je dlouhá téměř 600 m, což znamená, že vozidlo mohlo být zaparkováno v podstatě kdekoliv. V tomto ohledu žalobkyně zdůraznila zásadu zákazu dvojího přičítání, která je s požadavky na přesné vymezení skutku a jeho nezaměnitelnost úzce spojena. Na tom nemůže nic změnit ani upřesnění místa spáchání přestupku v rámci prvostupňového rozhodnutí, protože jednota a totožnost skutku musí být dána již od zahájení řízení.
11. Kromě toho žalobkyně namítala, že prvostupňový orgán neučinil nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Samotné učinění výzvy nepovažuje žalobkyně za dostatečné, neboť se v podstatě jedná o přenášení důkazního břemene na provozovatele vozidla. V této souvislosti žalobkyně poukázala na problematický charakter sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. Současně uvedla, že jí nelze klást za vinu, pokud určenou částku neuhradila. Pokud tak žalovaný učinil, je nutné uvažovat o tom, zda není příslušná oprávněná úřední osoba podjatá.
12. Žalobkyně dále namítala, že příslušný správní orgán se nezabýval otázkou přičitatelnosti jednání neznámého řidiče, když v souladu s ust. § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), neposoudil, zda byl skutek spáchán v souvislosti s činností žalobkyně jako právnické osoby, která nespočívá v páchání přestupků. Žalobkyně vyvinula veškeré možné úsilí, aby spáchání přestupku zabránila.

13. Kromě výše uvedeného žalobkyně namítala nedostatečné zdůvodnění materiální stránky přestupku, která podle jejího názoru nebyla naplněna. Současně žalobkyně odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze považovat naplnění formálních znaků přestupku bez dalšího za dostačující. V tomto směru pak žalobkyně opětovně poukázala na povahu právní odpovědnosti provozovatele vozidla, kdy sama není schopna ovlivnit, zda řidič vozidla poruší pravidla silničního provozu či nikoliv.
14. Závěrem žalobkyně poukázala na nepřiměřenost a vnitřní rozpor pokuty, která byla prvostupňovým rozhodnutím uložena ve výši 1 500 Kč přesto, že ve výzvě provozovateli vozidla byla určena částka pouze ve výši 300 Kč, aniž by během přestupkového řízení došlo ke změně skutkového stavu či jiných rozhodných okolností. V této souvislosti žalobkyně sekundárně navrhla, aby soud postupoval podle ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), resp. aby od uloženého správního trestu upustil.
15. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Ve vztahu k jednotlivým námitkám pak doplnil, že žalobkyni nevyčítal, že námitku porušení jednoty a totožnosti skutku uplatnila až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Stejně tak žalovaný setrval na svém závěru, že je třeba rozlišovat význam vymezení místa spáchání přestupku ve vztahu k přestupkovému jednání řidiče vozidla a jeho provozovatele.
17. Co se pak týče postupu prvostupňového orgánu před zahájením řízení, žalovaný zdůraznil, že správní orgány nemají zásadně jinou možnost, než se výzvou obrátit na provozovatele vozidla. Kromě toho žalovaný poukázal na rozdíl mezi určenou částkou a pokutou, přičemž žalobkyni v rozporu se svojí kompetencí nijak nevyčítal, že určenou částku neuhradila.
18. Podle názoru žalovaného pak nebylo podstatné zabývat se otázkou přičitatelnosti jednání řidiče žalobkyni jako právnické osobě, protože právní podmínky nastoupení sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla jsou v zákoně o silničním provozu jednoznačně vymezeny. Za stěžejní považoval žalovaný skutečnost, že spáchání přestupku provozovatele vozidla bylo spolehlivě prokázáno, přičemž postup prvostupňového orgánu v řízení byl v souladu se zákonem.
19. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

20. Ve správním spisu se nachází oznámení o přestupku (včetně přiložené policejní fotodokumentace) a výpis karty vozidla RZ: X. V oznámení o přestupku je uvedeno, že *předmětné vozidlo stálo dne 18. 10. 2018 v době od 15:15 hod. do 15:20 hod. v Uherském Hradišti na místní komunikaci (ul. bez názvu) vedoucí z ulice J. E. Purkyně na ul. Za Tratí*. Z připojené fotodokumentace je patrné tolik, že předmětné vozidlo stále na levé straně předmětné komunikace (tzn. v protisměru) při jejím okraji.
21. Na základě těchto podkladů vyzval prvostupňový orgán žalobkyni jako provozovatele vozidla k úhradě určené částky nebo ke sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla. Jelikož žalobkyně na výzvu ve lhůtě nereagovala, bylo vydáno usnesení o odložení věci. Současně prvostupňový orgán vydal příkaz ze dne 6. 2. 2019, jímž shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele motorového vozidla, přičemž skutek byl vymezen tak, že *dne 18. 10. 2018 v 15:15 hod. neustanovený řidič jí provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště na místní komunikaci v ulici J. E. Purkyně u areálu nemocnice stál v protisměru a při stání s tímto vozidlem neponechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3m pro každý směr jízdy, čímž byla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích*. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně ve lhůtě odpor.
22. Prvostupňový orgán pokračoval v přestupkovém řízení a žalobkyni předvolal k ústnímu jednání konanému dne 20. 3. 2019. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl dokazování listinami založenými ve správním spisu. Současně oproti příkazu upřesnil místo spáchání přestupku. Právní zástupkyně žalobkyně poté požádala o stanovení lhůty k podání písemného vyjádření ve věci, které bylo prvostupňovému orgánu doručeno dne 3. 4. 2019. V něm mj. namítla, že z fotodokumentace není zřejmé, kdy ke spáchání přestupku došlo, ani to, jak široká je v místě zastavení vozidla vozovka a zda skutečně došlo ke spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu.
23. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, kde bylo ve skutkové větě místo spáchání přestupku vymezeno tak, že *dne 18. 10. 2018 v 15:15 hod. neustanovený řidič daného vozidla v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci mezi ul. Za Tratí a místní komunikací ul. J. E. Purkyně, u areálu Uherskohradištské nemocnice a.s.* Proti rozhodnutí o přestupku podala žalobkyně prostřednictvím své právní zástupkyně odvolání. Jelikož příslušný správní orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

24. Ve věci bylo podle ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. nařízeno ústní jednání na den 14. 6. 2021, neboť žalobkyně s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila. Krajský soud za přítomnosti zástupkyně žalobkyně a zástupce žalovaného při jednání vyslechl přednesy stran a konstatoval obsah soudního a správního spisu.
25. Žalovaný dále předložil k důkazu čtyři fotografie pořízené pracovníkem prvostupňového orgánu na místě spáchání přestupkového jednání (bezejmenný úsek) mezi ul. Za Tratí a místní komunikací ul. J. E. Purkyně. Z první fotografie je patrné, že jde o stejné místo, které je zobrazeno na fotografii ve správním spisu, s tím, že na

dalších dvou fotografiích je zobrazeno měřicí pásmo a šířka komunikace podle něho činí 598 cm (tedy cca 6 m). Tento údaj je zachycen i na další listině – tiskové sestavě měření v rozhraní mapy.cz (za užití funkce ruční měření). Podle poslední listiny předložené žalovaným činí délka tohoto úseku předmětné komunikace 124 m. Zástupkyně žalobkyně se vyjádřila v tom směru, že nic nebránilo prvostupňovému správnímu orgánu, aby tyto podklady předložil ve správním řízení.

26. Krajský soud těmito listinami provedl dokazování a vyslechl vyjádření stran ke zjištěnému skutkovému stavu věci. Podle žalovaného byl skutkový stav přestupku náležitě zjištěn. Podle názoru zástupkyně žalobkyně nezachycují fotografie obsažené ve správním spisu přestupkové jednání dostačujícím způsobem. Po vyslechnutí konečných návrhů stran ve věci krajský soud přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.

VII. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Žaloba **není důvodná**.
30. Krajský soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného netrpí žádnou z vad, k nimž by byl krajský soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], a je teda zcela srozumitelně, logicky a přezkoumatelně zdůvodněno.
31. Žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Krajský soud pro přehlednost rozdělil jejich vypořádání do následujících bodů.

A) Subsidiární odpovědnost provozovatele vozidla

32. V této souvislosti žalobkyně namítala, že jako provozovatel vozidla není schopna zajistit dodržování pravidel silničního provozu ze strany řidiče vozidla. Uplatnění sekundární a svou povahou objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla je neúnosně zatěžující a postrádá preventivní účinek. Pro správní orgány je navíc jednodušší nahlédnout do příslušného registru a zahájit řízení o přestupku vůči provozovateli vozidla, než provést nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče, na což správní orgány v tomto případě rezignovaly. Stejně tak se nezabývaly přičitatelností jednání neznámého řidiče žalobkyni, která je právnickou osobou.
33. K tomu krajský soud předně uvádí, že ústavněprávní konformita uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu byla již posouzena v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Podle

- názoru Ústavního soudu je uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla při splnění zákonem stanovených podmínek legitimní a nepředstavuje nepřípustné porušení práv obviněného z přestupku. Tento právní názor je pro zdejší soud závazný.
34. Přestože se právní závěry Ústavního soudu primárně týkající samotné právní konstrukce sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, nelze opomenout ani související posouzení přípustnosti učinění výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče podle ust. § 125h zákona o silničním provozu. V samotném textu odůvodnění daného nálezu (bod 47.) je v tomto ohledu uvedeno, že: „...*při výkladu napadených ustanovení nelze pominout ani navazující ustanovení zákona o silničním provozu, konkrétně jeho § 125g a 125h.*“ Je tedy zřejmé, že Ústavní soud reflektoval účel a specifickou povahu dané výzvy, která je s uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla z povahy věci neodmyslitelně spojena.
35. Zakotvení výše uvedeného institutu výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče reflektuje skutečnost, že příslušné orgány veřejné moci běžně nedisponují žádnými informacemi či indiciemi vedoucími ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, pakliže nemohl být na místě z objektivních důvodů (okolnosti zjištění přestupkového jednání) ztotožněn. Stejně tak tomu bylo v nyní posuzované věci, neboť policejní spis byl tvořen pouze oznámením přestupku a sérií fotografií zachycujících zaparkované vozidlo žalobkyně. Řidič vozidla se na místě nenacházel.
36. Prvostupňový správní orgán proto postupoval v souladu se zákonem, pokud se za pomoci příslušné výzvy obrátil na žalobkyni jako provozovatele vozidla, která by měla disponovat informací o tom, komu bylo vozidlo v rozhodnou dobu svěřeno. Pokud žalobkyně určenou částku neuhradila a ani nesdělila údaje nezbytné k určení totožnosti řidiče vozidla, nelze její pasivitu či neochotu klást k tíži správnímu orgánu, popř. po něj požadovat opakování „neúspěšného pokusu“ např. cestou podání vysvětlení (srov. např. rozsudky Nevyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2019, č. j. 2 As 33/2016 – 53, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46; odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Nelze pak přisvědčit žalobkyni ani v tom, že se správní orgány měly podrobněji zabývat otázkou přičitatelnosti jednání neznámého řidiče vozidla ve smyslu ust. § 20 odst. 2 nového přestupkového zákona. Právní úprava sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla ve smyslu příslušných ustanovení zákona o silničním provozu totiž představuje speciální právní úpravu, která uplatnění přestupkové odpovědnosti váže výhradně na status provozovatele vozidla (ve vazbě na výpis z příslušné evidence - karta vozidla), a to jak ve vztahu k fyzickým, tak právníckým osobám.
38. Nad rámce uvedeného krajský soud dodává, že za překročení pravomoci správního orgánu nelze považovat poukaz žalovaného na skutečnost, že žalobkyně na výzvu k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla nereagovala, což mělo z podstaty věci za následek zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Stejně tak nelze pouze na základě této skutečnosti dovozovat podjatost oprávněné úřední osoby ve smyslu ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ze správního spisu ani tvrzení žalobkyně poté nevyplývají žádné jiné okolnosti svědčící o tom, že by oprávněná úřední osoba měla vlastní zájem na výsledku řízení.

B) Materiální stránka přestupku

39. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány dostatečně nezabývaly naplněním materiální stránky přestupku, přičemž z policejní fotodokumentace není zřejmé, že by zaparkováním vozidla došlo k ohrožení bezpečnosti silničního provozu nebo jiných zájmů chráněných zákonem. V tomto směru nelze podle žalobkyně vycházet z toho, že naplněním formálních znaků přestupku je automaticky dána potřebná míra společenské škodlivosti. V této souvislosti žalobkyně opětovně poukázala na skutečnost, že není jako provozovatel vozidla schopna spáchání přestupku řidičem vozidla účinně zabránit. Její odpovědnost pak nelze dovozovat ani z toho, že využila svého ústavně zaručeného práva nevypovídat.
40. Krajský soud předně připomíná, že argumentace žalobkyně do značné míry spočívá na zpochybnění právní konstrukce sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. Jak již bylo uvedeno, Ústavní soud nepovažovat danou právní úpravu za protiústavní, a to rovněž ve vztahu k ústavně zaručenému právu nevypovídat. Pokud by zdejší soud přisvědčil argumentaci žalobkyně, že samotný status provozovatele vozidla k uplatnění dané formy objektivní odpovědnosti nepostačuje, jednalo by se v podstatě o zpochybnění závěrů Ústavního soudu a faktické znemožnění postihu daného druhu přestupku.
41. Podle názoru zdejšího soudu totiž nelze opomenout, že přestupek podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je z povahy věci založen na typové míře společenské škodlivosti, kdy je materiální stránka odvozována z postavení provozovatele vozidla, který nezajistil, aby byla při užití vozidla dodržována pravidla silničního provozu jinou osobou. Správní orgány proto postupovaly v souladu s ustálenou judikaturou, pokud v podstatě poukázaly na skutečnost, že naplnění formálních znaků přestupku (nezajištění dodržování pravidel silničního provozu) má v těchto případech za následek rovněž naplnění alespoň nepatrné míry společenské škodlivosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015-31).
42. K tomu je vhodné doplnit, že materiální stránku jednání neznámého řidiče není třeba ve vztahu k posouzení přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla posuzovat. V tomto ohledu je rozhodná pouze skutečnost, že jeho jednáním došlo k naplnění formálních znaků přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 25 odst. 1 písm. a) a ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu.
43. Obdobný závěr ostatně vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46: „Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele

vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“

44. Přestože se správní orgány okolnostmi jednání řidiče majícího znaky přestupku výslovně zabývaly, a to ve vztahu k otázce společenské škodlivosti (ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu), jejich závěry byly založeny na principu uplatnění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, která je od jednání řidiče odvozena. Krajský soud pak dodává, že povaha přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla a související typová míra společenské škodlivosti možnosti správních orgánů ohledně zdůvodnění materiální stránky přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu značně omezuje.

C) Jednota a totožnost skutku

45. Podle názoru žalobkyně nebylo místo spáchání přestupku v příkazu ze dne 6. 2. 2019 dostatečně vymezeno, což nelze zhojit až v rámci výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Současně žalobkyně doplnila, že místo spáchání přestupku je nutné přesně vymezit rovněž ve vztahu k uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, a to s odkazem na požadavek jeho nezaměnitelnost s jiným skutkem.
46. Krajský soud nepovažuje námitku žalobkyně za důvodnou, a to z následujících důvodů. Předně je nutné zdůraznit, že zajištění totožnosti skutku od zahájení řízení až po vydání rozhodnutí ve věci není dáno pouze vymezením místa spáchání přestupku, ale také způsobem jeho spáchání, nezaměnitelným označením vozidla a přesně stanoveným časovým údajem. Ve vztahu k nyní projednávané věci je krajský soud toho názoru, že není z podstaty věci možné, aby totožné vozidlo žalobkyně bylo zaparkováno ve stejnou dobu na dvou různých místech.
47. Přestože tedy lze považovat vymezení místa spáchání přestupku v příkazu ze dne 6. 2. 2019 za nepřesné, což ostatně prvostupňový orgán za přítomnosti právní zástupkyně žalobkyně výslovně reflektoval již během ústního jednání, nemá tato okolnost sama o sobě za následek ohrožení požadavku na zachování totožnosti skutku. Změna specifikace místa spáchání přestupkového jednání proběhla v prvostupňovém řízení, zcela předvídatelně a žalobkyně měla možnost se k této změně popisu skutku vyjádřit. V předmětné věci však nedošlo k žádné záměně ani nebezpečí záměny, neboť přestupkové jednání bylo dokumentováno fotografiemi, které souhlasí s vymezením místa spáchání přestupku obsaženým v prvostupňovém rozhodnutí, ve kterém byla vina žalobkyně za přestupek provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním autoritativně vyslovena.
48. Krajský soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že místo spáchání přestupku má z výše uvedených důvodů svůj význam nejen ve vztahu k jednání neznámého řidiče, ale rovněž při vymezení přestupku provozovatele vozidla. Nelze ostatně opomenout, že naplnění formálních znaků přestupku ze strany řidiče je zákonnou podmínkou pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla. V některých případech pak bude přesné vymezení místa spáchání skutku řidičem zcela klíčové (např. nezaplacení poplatku za parkování na určených místech, překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravním značením na konkrétním úseku pozemní komunikace apod.).

49. V nyní projednávané věci se však neznámý řidič dopustil spáchání dvou přestupků tím, že v rozporu s povinností řidiče podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) a ust. § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu stál vozidlem na pozemní komunikaci způsobem, že neponechal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy.
50. Krajský soud připouští, že ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona nebyly podklady pro rozhodnutí zcela přesné a dokonalé. Soud připomíná, že podle citovaného ustanovení platí, že *„při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.“* Pokud žalobkyně namítala – byť v žalobě pouze obecně – určité nedostatky fotodokumentace, lze jí v tom přitakat, neboť předmětné fotografie připojené k oznámení přestupku nezobrazovaly žádné údaje o měření vzdáleností (zejm. šířce komunikace a šířce vozidla). Tento nedostatek lze označit ovšem za obvyklý, neboť v policejních podkladech k porušení zákazu stání obvykle měřidlo zobrazeno nebývá.
51. Proto však krajský soud připustil důkazní návrhy žalovaného prostřednictvím čtyř fotografií z místa spáchání přestupkového jednání pořízených pracovníkem prvostupňového orgánu ve spojení s tiskovými sestavami z veřejně dostupných mapových podkladů, které uvedený drobný nedostatek zcela vyjasnily. Krajský soud pro lepší pochopení svého postupu uvádí, že i pokud by žalovaný uvedené důkazní návrhy nevzněl, soud by interpretoval předmětné fotografie založené ve správním spisu za pomoci věcného kontextu a obecně známých skutečností, k nimž lze počítat zejm. šířku osobního automobilu a odhadem také parametry komunikace, na níž předmětné vozidlo žalobkyně stálo. Proto by soud dospěl i tak ke zcela shodnému a jednoznačnému závěru o tom, že i skutková podstata přestupku porušení povinnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu byla naplněna.

D) Nepřiměřenost správního trestu - moderace

52. Závěrem žaloby žalobkyně brojila proti výši uložené pokuty, přičemž poukázala na skutečnost, že byla stanovena v několikanásobné výši než v rámci výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu. Současně žalobkyně s odkazem na ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. navrhla, aby soud uplatnil své moderační právo a od uložení správního trestu upustil.
53. Co se týče namítaného navýšení uložené pokuty, krajský soud zdůrazňuje, že se zakládá na zaměňování dvou rozdílných institutů. Částka ve výši 300 Kč, která byla prvostupňovým orgánem určena ve výzvě podle dotčeného ustanovení zákona o silničním provozu, není správním trestem. Jedná se o výsledek specifického a zákonem předvídaného postupu správního orgánu, který probíhá ještě před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla. Z povahy věci tak nelze hovořit o pokutě, která může být uložena pouze osobě, která je v postavení obviněného a jejíž vina byla autoritativně vyslovena.
54. V nyní projednávané věci by tak bylo možné hovořit o uložení pokuty v rozporu se zásadou zákazu *reformatio in peius* pouze za předpokladu, že by prvostupňový orgán uložil žalobkyni rozhodnutím o přestupku vyšší pokutu, než byla stanovena

- v příkazu, proti kterému byl podán v zákonem stanovené lhůtě odpor. Z obsahu správního spisu nicméně vyplývá, že pokuta byla v obou případech uložena ve výši 1 500 Kč, tedy na spodní hranici zákonem stanovené sazby.
55. Krajský soud poté neshledal věcné důvody pro upuštění od uložení správního trestu, jak žalobkyně sekundárně navrhovala.
56. Podle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. platí, že: „Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“
57. Krajský soud je toho názoru, že žalobkyně podmínky pro rozhodnutí soudu o upuštění od uložení správního trestu či jeho snížení v zákonem dovolených mezích nesplňuje. Jak již bylo uvedeno, jedná se v nyní projednávané věci o přestupek provozovatele vozidla, který z povahy věci vykazuje typovou míru společenské odpovědnosti. Daná okolnost byla prvostupňovým orgánem nepochybně reflektována, neboť pokutu uložil na spodní hranici stanovené zákonem.
58. Ačkoliv krajský soud nezpochybňuje, že nelze *a priori* vyloučit uplatnění institutů upuštění od uložení pokuty nebo mimořádného snížení její výměry podle příslušných ustanovení nového přestupkového zákona, nelze tímto způsobem postupovat bez existence zvláštních okolností případu. Za takovou okolnost nelze podle názoru zdejšího soudu považovat objektivní povahu odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť se jedná o samotnou podstatu právní konstrukce, kterou byla do zákona o silničním provozu zakotvena.
59. Jelikož žalobkyně žádné konkrétní (jiné) důvody pro upuštění od uložení pokuty nebo pro její snížení pod zákonem stanovenou sazbu neuváděla a nevyplývají ani z obsahu správního spisu, krajský soud nemohl návrhu žalobkyně vyhovět. Pokuta totiž nebyla žalobkyni uložena ve výši, která by byla s ohledem na okolnosti případu zjevně nepřiměřená.

VIII. Závěr a náklady řízení

60. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. června 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.